

IULIA
GHERASIM

Ce văd păsările

povestiri

POLIROM
2025

Cuprins

Recidiviști	7
O limbă comună.....	23
Ordinea lucrurilor.....	39
Nimic despre Patricia.....	57
Interviul.....	65
Winnetou	75
Monolit	95
Cea mai norocoasă fată din lume	107
Relații internaționale	119
Cel mai sus	149
Viață normală.....	165
Deschide ochii	189
Ce văd păsările.....	201
Minciuni mici	209

Dezbătusem problema „Leo“ și la mine în cameră și fiecare dintre fete avea propria versiune. Adela era de părere că toate gesturile lui însemnau *ceva*.

— E clar că te place, dar poate e timid. Așteaptă să faci tu primul pas.

Adela era o tocilară grăsuță, genul cumsecade, care nu ți-ar fi zis nici dă-te mai încolo. Nici proastă, dar nici deșteaptă din cale-afară, vorbea ca-n telenovelele pe care le devorase la ea-n Târgoviște. „Iubirea nu poate fi grăbită“, afirmase o dată, în timp ce ne confesam una alteia, și, oricât de stânjenitor ar fi sunat replica ei, n-avea cum să nu te-nduioșeze can-doarea venită din partea unei fete cu genunchii cât căpățânile de bebeluș.

De cealaltă parte, Oana, o fată mărunțică și rârâită, era la fel de lipsită de experiență ca noi, dar mult mai pragmatică.

— De ce nu-i spui că-ți place de el și ai tehminat povestea.

Adela făcuse ochii mari. Am cântărit puțin, imaginându-mi scena.

— Nici moartă, am spus.

— Ce mahe luchu, a continuat Oana. Îl iei deopahte și-i spui „măi băiatule, așa și pe dincolo, vhei sau nu?“.

M-a umflat râsul, la fel și pe Adela, chicoteam ca hienele, dar Oana era cât se poate de serioasă. Îmi plăceau fetele. Mă făceau să mă simt în largul meu. Mă consola gândul că nu eram singura care bâjbâia, că mai erau și altele la fel de praf ca mine.

Sâmbătă seara mă urcam în 300 și mă duceam la Magda în Moxa, fiindcă colegile ei plecau acasă peste weekend. Să ai o cameră întregă la dispoziție era lux. Diferența dintre Agronomie și Moxa era ca de la hostel la hotel de cinci stele, aici aveai parchet pe jos, paturi din lemn și saltele noi, câte un birou de persoană, baie în fiecare cameră și conexiune la internet. Devenise ritualul nostru. Ne cumpăram câte o bere, snacksuri în formă de copănele cu aromă de pui la rotisor și pernuțe Viva cu ciocolată, ascultam muzică pe Winamp, cocoțate în vârful patului, și trâncăneam până noaptea târziu. Lejeritatea cu care Magda privea relațiile nu înceta să mă uimească, pentru că era în contradicție cu firea ei prăpăstioasă. În materie de băieți, lucrurile i se legau pur și simplu. Mă pomeneam într-o zi că-mi spune „cutare mi se pare interesant“ și peste o săptămână aflam că sunt

împreună. Când lucrurile nu mai mergeau, puneam punct și-o lua de la capăt cu altcineva. Presupun că amândouă căutam fără să știm exact ce anume, dar pentru mine relațiile dintre femei și bărbați rămânneau ape tulburi în care mă înecam la mal, în vreme ce ea înainta prin ele cu detașarea unui înotător experimentat.

În sesiune uitam de bărbați. Trebuia să tragem tare pentru bursă, dacă nu voiam să rămânem în banii primiți de acasă, și nu voiam, căci ce primeam de la ai noștri abia acoperea taxa de cămin. Tatăl Magdei investise economiile familiei la FNI. În vara lui 2000, se urcase într-unul din autobuzele puse la dispoziție păgubiților de primarul din Galați și venise la București să protesteze în fața Guvernului, alături de alte câteva sute de investitori din toată țara. Scandaseră „Hoții! Hoții!”, „Vadim președinte, să vă-n-vețe minte!” și incendiaseră mașina unui consilier municipal. Taică-su se alesese cu un traumatism cranian de pe urma altercației cu jandarmii și stătuse internat trei zile la Universitar, timp în care n-au știut nimic de el. După trei zile s-a externat pe proprie răspundere, a urcat în tren și s-a întors acasă, și-a dat foc la

carnetul de investitor și s-a apucat de băut.

— Depresie? am întrebat.

— Mă doare-n cur. Ția erau banii bunicii, puși deoparte pentru mine. Erau banii mei.

N-auzisem niciodată pe cineva să vorbească cu ură despre un părinte. Și eu aveam boală pe taică-miu, dar furia Magdei mă lăsa fără replică. Întreaga educație financiară a lui taică-su se rezuma la principiul conform căruia banul la ban trage. Faptul că se visase câștigător într-o schemă ale cărei mecanisme îl depășeau complet era ridicol. Magda considera că prostia lui taică-su se răsfrângea și asupra ei, iar pentru asta se simțea datoră să spele cumva rușinea, însă când venea sesiunea anxietatea ei atingea paroxisumul.

Ne dădeam întâlnire la sala de studiu. Magda apărea cu părul răvășit și cearcăne. Aveam metode diferite de a-nvăța. Ea sublinia cu markerul direct pe carte. Eu nu reușeam să-nvăț până nu scriam ideile principale într-un caiet, umpleam foi întregi cu scheme, stelute și săgeți. Scrisul mă ajuta să înțeleg, dar nu mă ajuta să țin pasul cu Magda. Putea sta

ceasuri întregi aplecată asupra manualelor, în vreme ce eu simțeam nevoia să iau pauze la fiecare jumătate de oră. Începeam să mă foiesc pe scaun, mi se făcea ba foame, ba sete, scriam SMS-uri și le ștergeam înainte să dau send. „Îl pic, clar îl pic“, o auzeam mormăind în timp ce dădea pagina cu atâta furie, că aveai senzația c-o va rupe. „Parcă m-am tâmpit, nu știu ce dracu’.“ Nu pica niciodată. Sunt puține examenele la care n-a luat zece în cei patru ani de facultate, dar neliniștea ei era sinceră. Uneori, înaintea vreunui examen mai dificil, o surprindeam cu lacrimi în ochi și mă simțeam prost că nu-mi făceam la fel de multe griji. Facultatea nu mi se părea grea, cursurile erau destul de subțiri, manualele acceptabile, trebuia să fii cu adevărat tufă ca să pici. Îmi dădeam silința, dar nu forțam. Luam zece la majoritatea examenelor, dar erau și materii unde ziceam mersi pentru un opt. Analiza matematică, Statistica, Serviciile, astea făceau cu adevărat diferența între bursa de merit și bursa de performanță, între mine și ea. Magda era în special interesată de piețele de capital. Voia să știe totul despre investițiile pe termen lung, își propusese să

exceleze într-un subiect care le adusese alor ei falimentul. Ai mei nu mă traumatizaseră suficient de tare cât să determine în mine aspirația spre excelență. Părinții mei erau oamenii căii de mijloc. N-aveau bani puși deoparte. N-aveau nimic în comun, în afara căsniciei lor. Pe taică-miu l-am văzut să-și iasă din fire doar când mai rătăcea vreun număr din *Gazeta Matematică*. Îl suspectam că-i plăcea mai mult să-și petreacă timpul cu elevii pe care-i pregătea pentru olimpiade decât cu propria familie. Pe mine refuzase să mă mediteze, era de părere că-n viață fiecare e pe cont propriu. Mama se criza când luam o notă mică, dar tata niciodată. „Zi și tu ceva! Nu vezi că ne face de râs?“, striga exasperată maică-mea, când nu se mai putea înțelege cu mine. „Cineva trebuie să măture și strada“, spunea tata fără să-și ridice ochii din vreo culegere. Liniștea casei noastre supraviețuise mai bine de douăzeci de ani la intersecția dintre nepăsarea lui taică-miu și nevrozele maică-mii. Presupun că aveam o viață de familie echilibrată.

Joi seara, ne îmbrăcam în negru, ne puneam coliere în stil gotic (ea) și cercei